

28. Herstellen van 10 uur narcose

12 november 2008

Na een nachtje intensive care mag ik vanmiddag gelukkig naar een gewone kamer. Een kamer met twee bedden. Gelukkig geen grote zaal want ik ben nog steeds flink beroerd van 10 uur narcose. Het lijkt wel of mijn lijf meer last heeft van die 10 uur dan van de operatie zelf. Ook hier een groot verschil tussen het verplegend personeel onderling. Sommigen zijn lief en aandachtvol, terwijl anderen nauwelijks naar de patiënten omkijken en zelfs heel korzelig reageren als je op het belletje drukt. Nog steeds heel vreemd dat je geen handdoeken krijgt. Het lijkt me niet erg steriel als iedereen die van huis moet meenemen. Al met al vind ik het verschrikkelijk hier. Het enige wat ik nu wil is naar huis gaan en lekker herstellen in mijn knusse huisje voor de kachel.

Laat in de middag worden gelukkig het infuus en de katheter verwijderd. Dat maakt een stuk mobieler hoewel ik van de Oberschwester drie dagen verplicht op mijn rug moet liggen. Inmiddels heb ik al doorligwonden. Heel raar dat dit al is na een paar dagen liggen. Volgens de arts heeft dat alles te maken met mijn voorgeschiedenis en het feit dat daardoor mijn lijf nog niet optimaal functioneert. De controle op de doorbloeding van de nieuwe borst wordt nu ieder uur gedaan en alles lijkt oké.

Ik heb Laurens met tegenzin naar huis gestuurd om zelf even bij te komen van al het gedoe. Ook voor Amy, die al dagen alleen thuis zit is het wel lekker om weer iemand te zien.

14 november 2008

Slapen is niet echt gelukt in het rumoerige ziekenhuis van Aken en na nog een dag bedrust ben ik helemaal hyper. Ik wil zelf naar het toilet en zelf naar de douche... maar een drietal drains uit de borst maken dat heel erg lastig. Volgens de arts mogen die er komend weekend uit. Komend weekend??? Dan wil ik thuis zijn! Studenten lopen dagelijks binnen met vragen over de effecten van de narcose, mijn hormoonspiegel in het bloed, mijn nieuwe borst en ga zo maar door. Ik voel me een proefkonijn. Mijn armen zijn inmiddels bont en blauw geprikt. Kan alleen maar denken aan mijn bedje thuis... Maar goed dat ik nog aan mijn bed gekluisterd ben anders was ik allang gaan meppen of erger nog weggelopen. 's Middags komen alle emoties er in een klap uit.

Het bezoek van de Universitätsarts met zijn onderdanen is de spreekwoordelijke druppel die mijn emmer doet overlopen. Herr Doctor loopt de zaal op naar mijn bed en zegt zonder mij ook maar aan te kijken of zich voor te stellen:

'Ausziehen!'

Ik geloof mijn oren niet! Een dokter die ik nog niet ken, 12 discipelen om hem heen en dan zonder te vragen of die überhaupt mee mogen kijken 'AUSZIEHEN'.

Ik ontplof letterlijk! Als mijn woede enigszins bedaard is leg ik hem fijntjes uit dat ik hij dan wel status mag hebben in dit ziekenhuis en bij zijn onderdanen, maar dat ik hier niet van gediend ben. De brutaliteit. Ik stel hem voor om opnieuw binnen te komen en het op een menswaardigere manier te doen. Dat gebeurt natuurlijk niet, net zo min als ik bereid ben me aus zu ziehen. Dan niet! Ik hou voet bij stuk! De hele kolonne verdwijnt weer zoals ze gekomen zijn zonder een woord te zeggen. Wel zie ik nog enkele coassistenten stiekem gniffelen over de uitbrander die ik hun meerdere heb gegeven.

Als mijn eigen arts later komt en ik hem het verhaal vertel, geeft hij toe dat het hier wel wat socialer kan.

Wel wat! Tsssss...

Ik hamer er op dat ik zo snel mogelijk naar huis wil en dat ik nu al neigingen heb om met alles te gaan gooien. Hij zal bekijken of ik (en dat is op zijn vroegst!) maandag naar huis kan. En het is nu pas vrijdag....

Zondag 16 november 2008

Vandaag komt Laurens op bezoek met Amy. Reden voor een feestje al vrees ik dat ik niet de gezelligste vrouw/moeder ben op dit moment. De afgelopen dagen heb ik volgens mij ieder uur aan iedereen die voorbij kwam gevraagd of ik al naar huis mag. Ik denk doe maar zo vervelend mogelijk dan sturen ze me vanzelf naar huis. En het heeft gewerkt! Ha! Net voor het bezoekuur komt mijn arts me vertellen dat ik, als ik wil!?! zo meteen met Laurens mee naar huis mag. Ik word 'entlassen'. Als ik wil??? Hij noemt het 'ein Weltrekord' na zo'n zware operatie. De rest hoor ik al niet meer aan en nog voor hij weer verdwenen is ben ik mijn koffertje al aan het pakken.

Er word me nog op het hart gedrukt dat ik thuis bedrust moet houden, drie maanden niet mag sporten en/of bewegen en heel voorzichtig moet zijn met de wonden. Ook douchen mag niet alleen en er moet iemand in huis zijn om me te verzorgen. De rem moet er dus op. Maar ik ga naar huis!

De andere borst zal binnenkort in Venlo aangepast worden aan de nieuwe borst maar voor het zover is moet ik eerst herstellen van deze ingrijpende operatie.

Voorlopig ben ik van die witte jassen af!